

Kommission stillede sig, saa vidt mig bekendt, paa samme Standpunkt som jeg. Det er i og for sig heller ikke noget nyt, at Husmændene udstiller paa Dyrskuer. I den Tid, jeg var Formand for Aalborg Amts Landboforening, gjorde vi det op og fandt, at hver 3die Udstiller paa disse Skuer var Husmand. Det er ganske sikkert, at indenfor Husmandsbruget har Husdyravlen hidtil staaet tilbage for Planteavlen, men der er dog indenfor Husmandskredse en Bevægelse for at udvikle deres Husdyrbrug, navnlig deres Kvæghold, til noget bedre end hidtil, og det skulde vi nødig krydse ved at vedtage en efter min Mening ufornuftig Bestemmelse. Det, vi skal stræbe efter — jeg skal senere komme yderligere tilbage til det —, er ikke det, at nogle enkelte faar en god Besætning og kan være særlig fremtrædende, men at Bevægelsen kommer ud til alle, og at alle faar velbyggede og yderige Dyr. Derfor er Dyrskuerne for den jævne almindelige Mand lige saa nødvendige nu som tidligere. Tager man Støtten fra Statens Side bort, vil det komme til at bero paa Tilfældigheder, om der afholdes Dyrskuer, og hvor de afholdes.

Vi er herhjemme gaaet vore egne Veje, og de har ført os fremad baade paa Husdyravlens og Husdyrbrugets Omraade. Vor Produktion er steget saa stærkt, at den vækker Opmærksomhed ogsaa i Udlandet. Man kan jo spørge: Har vi finere og ædlere Racer, end de har i andre Lande, staaer vore Besætninger enkeltvis paa Højde med de Besætninger, der kan præsteres og fremvises paa Udlandets Eliteskuer? Det gør de afgjort ikke. Men vi har sat os andre Maal, og det har vi gjort ret i. Den Fremgangsmaade, som den højtærede Landbrugsminister synes at ville følge her, falder mere sammen med den Fremgangsmaade, man har anvendt i Udlandet, nemlig at kalde navnlig de fremmeligste frem. I Udlandet har man privat sluttet sig sammen, og man har gennem private Foranstaltninger arbejdet til Fremgang for sine egne Besætninger og frembragt kostbare Avlsdyr, der er solgt til Udlandet. Disse udmærkede Dyr, der kunde sælges og blev betalt med høje Priser, gav Landet Berømmelse. Men udenfor det staaer den store almene, brede Landbefolkning ret upaavirket. Det er de fremmeligste Opdrættere, der ved privat Initiativ har sluttet sig sammen, og disse tager ikke saadanne almindelige Hensyn, som der er taget herhjemme og taget i Kraft af netop den ganske vist noget lille Statsunderstøttelse, der alligevel har virket med til at faa alle med i Arbejdet. Derude er det, hvad jeg vil kalde Avlsaristokraterne, der

har raadet, og jeg synes, det er noget i den Retning, den højtærede Landbrugsminister nu paakalder ved sit Forslag om at tage Statens Støtte bort. Der findes vel ogsaa Avlsaristokrater herhjemme, men jeg er ikke enig med dem. Jeg hører til Avlsdemokraterne, der særlig vil arbejde paa Fremgangen for alle Landmænd, større saavel som mindre. Det giver os den store Produktion, som vi har oparbejdet, og som holder vort Land oppe økonomisk. Med Hensyn til Gennemsnitsydelsen paa Kvægets Omraade staaer vi vistnok forrest blandt Landene, medens vi med i Hensyn til Rekordkøer og alle Elitepræstationer ganske sikkert staaer tilbage. Men at faa alle med, at faa forbedret de mange, mange Tusinde Besætninger ude omkring i Landet, det er det, det kommer an paa for os, for et lille Land som Danmark. Det gælder om at holde dette Arbejde i Gang, saaledes at det store Tal faar Lejlighed til at være med i Bestræbelserne for Fremgang i Avlen, faar Lejlighed til at lære, ogsaa ved Skuerne, af dem, der er de dygtigste, de heldigste, de fremmeligste. Disse dygtige og heldige og fremmelige skiller sig saa ikke ud, saaledes som de vil gøre, naar man siger til dem: Ja, det kan I selv godt ordne, I kan godt selv gaa sammen om at fremme Avlen, det behøver Staten ikke at støtte. Saa er der Fare for, at disse skiller sig ud, og at det store Tal af almindelige Jordbrugere staaer tilbage og ikke kommer med i Arbejdet for Fremgang paa Husdyravlens og Husdyrbrugets Omraade. Der er, saa vidt man kan skønne, i andre Lande en Bevægelse, der gaar i samme Retning, som vi har drevet dette Arbejde i herhjemme. Tidligere blev der i mange andre Lande kun givet ringe Tilskud til Fremme af Husdyrbruget, men nu er Forholdet det, at der i vore Nabolande og i de Lande, der er vore store Konkurrenter, ydes forholdsvis langt større Tilskud til Avlsarbejdet, end Tilfældet er nu her i Danmark. Nu da disse Lande slaar ind paa den Vej, vi har været inde paa, netop for at faa de mange med i Fremskridtet, det, der giver den store Ydelse og de store Indtægter, nu skulde vi altsaa gaa i Staa med det Arbejde, der er i Gang, forstyrre det og svække det! Det mener jeg ikke, vi skal.

Vender jeg mig nu til de enkelte Afsnit i Husdyrloven, saa er der først Afsnit A., der handler om Statsskuer for Hingste og Tyre. Man stryger altsaa Statstilskuddet til Præmier, men der foreslaas for Statsdyrskuekommissionen en aarlig Udgift af 60 000 Kr. til Administration, til Opretholdelse af denne Kommission; det